

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Kzz 98/2012
21.11.2012. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Bate Cvetkovića, predsednika veća, Nevenke Važić, Ljubice Knežević-Tomašev, Veska Krstajića i Gorana Čavline, članova veća, sa savetnikom Vrhovnog kasacionog suda Milom Ristić, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu okrivljenog N.M., zbog krivičnog dela nasilničko ponašanje na sportskoj priredbi ili javnom skupu iz člana 344a. stav 1. Krivičnog zakonika, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Ktz br. 594/12 od 06. novembra 2012. godine, podignutom protiv pravnosnažnih rešenja Višeg suda u Subotici K br. 6/12 od 26.03.2012. godine i Apelacionog suda u Novom Sadu Kž2 br. 854/12 od 25.04.2012. godine, u sednici veća održanoj u smislu člana 422. stav 3. Zakonika o krivičnom postupku u prisustvu okrivljenog N.M. i njegovog branioca, advokata D.D., dana 21.novembra 2012. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Ktz br. 594/12 od 06.novembra 2012. godine, podignut protiv pravnosnažnih rešenja Višeg suda u Subotici K br. 6/12 od 26.03.2012. godine i Apelacionog suda u Novom Sadu Kž2 br. 854/12 od 25.04.2012. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Rešenjem Višeg suda u Subotici K br. 6/12 od 26.03.2012. godine odbijen je optužni predlog Višeg javnog tužioca u Subotici Kt br. 138/10 od 31.10.2011. godine protiv okrivljenog N.M., zbog krivičnog dela nasilničko ponašanje na sportskoj priredbi ili javnom skupu iz člana 344a. stav 1. Krivičnog zakonika, te je odlučeno da troškovi krivičnog postupka kao i nužni izdaci okrivljenog i nužni izdaci i nagrada njegovog branioca, padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Rešenjem Apelacionog suda u Novom Sadu Kž2 br. 854/12 od 25.04.2012. godine odbijena je kao neosnovana žalba Višeg javnog tužioca u Subotici izjavljena protiv rešenja Višeg suda u Subotici K br. 6/12 od 26.03.2012. godine.

Protiv navedenih rešenja Republički javni tužilac podneo je zahtev za zaštitu zakonitosti Ktz br. 594/12 od 06. novembra 2012. godine, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. Zakonika o krivičnom postupku u vezi člana 274. stav 1. tačka 3. u vezi sa članom 441. Zakonika o krivičnom postupku, sa predlogom da se zahtev uvaži kao osnovan i utvrdi da je navedenim rešenjima povređen zakon u korist okrivljenog.

Vrhovni kasacioni sud održao je sednicu veća u smislu odredbi člana 422. stav 3. ZKP, u prisustvu okrivljenog N.M. i njegovog branioca advokata D.D. a u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca, na kojoj je razmotrio spise predmeta sa zahtevom za zaštitu zakonitosti, pa je našao:

Zahtev za zaštitu zakonitosti je neosnovan.

U razlozima zahteva za zaštitu zakonitosti tužilac navodi da je prvostepeni sud bitnu povredu odredaba krivičnog

postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP u vezi sa članom 274. stav 1. tačka 3. u vezi člana 441. ZKP, učinio na taj način što se odbijajući optužni predlog Višeg javnog tužioca u Subotici Kt br. 138/10 od 31.10.2011. godine u odnosu na okrivljenog N.M., zbog krivičnog dela nasilničko ponašanje na sportskoj priredbi ili javnom skupu iz člana 344a. stav 1. KZ, iz razloga nepostojanja dovoljno dokaza da je okrivljeni osnovano sumnjiv da je izvršio krivično delo koje mu je optužnim predlogom stavljeno na teret, upustio u ocenu dokaza i u suštini meritorno odlučivao o postojanju dokaza da je okrivljeni učinio krivično delo za koje se tereti to jest o krivici okrivljenog, na što u fazi ispitivanja optužnog predloga nije ovlašćen. Nalazeći da iz razloga prvostepenog rešenja proizilazi da je sud cenio kvalitet i pouzdanost dokaza prikupljenih u istrazi za šta nije bio ovlašćen u toj fazi postupka kao i da su netačni navodi dati u razlozima rešenja drugostepenog suda o tome da prvostepeni sud nije tako postupio, tužilac smatra da su razlozi o odlučnim činjenicama u oba navedena rešenja nejasni i protivrečni, čime je i učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP.

Napred izneti navodi zahteva nisu osnovani iz sledećih razloga:

Odredbom člana 441. stav 1. ZKP propisano je da će sudija odbiti optužni predlog ili privatnu tužbu ako nađe da postoje razlozi za obustavljanje postupka predviđeni u članu 274. stav 1. tač. 1. i 2. ovog zakonika, a ako su sprovedene istražne radnje, i iz razloga predviđenog u tački 3. tog člana.

Odredbom člana 274. stav 1. tačka 3. ZKP propisano je da će sud rešavajući o prigovoru protiv optužnice odlučiti da nema mesta optužbi i da se krivični postupak obustavlja ako ustanovi da nema dovoljno dokaza da je okrivljeni osnovano sumnjiv za delo koje je predmet optužbe.

Dakle, u fazi ispitivanja optužnog predloga, u slučaju da su prethodno sprovedene istražne radnje sud između ostalog ceni da li je uz optužni akt pruženo dovoljno dokaza za postojanje osnovane sumnje da je izvršeno krivično delo koje je predmet optužbe. Pri tome sud u toj fazi postupka nije ovlašćen da se upušta u ocenu spornih činjenica i protivrečnih dokaza koji se tiču krivice okrivljenog tj. da li je učinio krivično delo koje mu se stavlja na teret ili nije, već samo da ceni da li je tužilac optužni akt zasnovao na dokazima koji u dovoljnoj meri potvrđuju postojanje osnovane sumnje da je okrivljeni učinio krivično delo a što je i neophodan uslov za podnošenje optužnog akta.

Po nalaženju Vrhovnog kasacionog suda, pravnosnažnim rešenjima čije ispitivanje zakonitosti je predmet zahteva, nije učinjena povreda zakona koja se u zahtevu za zaštitu zakonitosti ističe. Ovo stoga što je prvostepeni sud u konkretnom slučaju postupao u dozvoljenim granicama ispitivanja dovoljnosti dokaza (kvantiteta) za postojanje osnovane sumnje da je okrivljeni N.M. izvršio krivično delo koje mu se stavlja na teret i za svoju odluku da prikupljeni dokazi nisu dovoljni za zaključak da takva osnovana sumnja postoji, dao jasne i neprotivrečne razloge, dok je drugostepeni sud pravilno našao da je prvostepeni sud doneo zakonitu odluku, ceneći samo dovoljnost dokaza bez upuštanja u njihov kvalitet i kontradiktorno raspravljanje, za šta je i ovaj sud dao jasne i neprotivrečne razloge.

U konkretnom slučaju, sud je pre svega cenio kvantitet dokaza tj. da li ima dovoljno dokaza da se osnovi sumnje da je okrivljeni N.M. učinio krivično delo koje mu se optužnim predlogom stavlja na teret podignu na nivo osnovane sumnje a potom i podobnost tih dokaza da potvrde zaključak o postojanju te sumnje, na šta je u ovoj fazi ispitivanja optužnog akta ovlašćen. Neosnovani su navodi zahteva za zaštitu zakonitosti da se prvostepeni sud upustio u ocenu dokaza, te da je tako cenio odbranu okrivljenog i dovodeći je u vezu s ostalim prikupljenim dokazima, u suštini meritorno odlučivao o postojanju dokaza da je okrivljeni učinio krivično delo, odnosno o postojanju krivice okrivljenog.

Po oceni Vrhovnog kasacionog suda, prvostepeni sud je u svom rešenju a što je prihvatio i drugostepeni sud, konstatovao činjenicu da okrivljeni negira izvršenje krivičnog dela a potom cenio da li ima dokaza koji bi takvu odbranu doveli u sumnju do nivoa dovoljnog za postojanje osnovane sumnje da je okrivljeni izvršio krivično delo, pa je našao da ih nema odnosno da ponuđeni dokazi nisu dovoljni. Navodi suda dati u rešenjima čija se zakonitost osporava, da okrivljeni "negira izvršenje krivičnog dela" ne predstavljaju ocenu njegove odbrane kako se to neosnovano u zahtevu tvrdi već opis odbrane koju je okrivljeni izneo. Okolnosti da je okrivljeni bio prisutan na fudbalskom stadionu a zatim u autobusu sa navijačima – gledaocima fudbalske utakmice u Đ., nisu dovedene u pitanje dokazima u spisima predmeta ali se navedene okolnosti ne mogu smatrati ni indicijama dovoljnim za najniži stepen osnova sumnje. Pravilni su stoga razlozi pobijanih rešenja iz kojih proizilazi da prikupljeni i ponuđeni dokazi ne dovode okrivljenog N.M. u neposrednu vezu sa krivičnim delom koje mu je stavljeno na teret.

Po pitanju pisane dokumentacije pribavljene od strane nadležnih organa Republike I., tačnije policijskih organa oblasti Đ. na koje se tužilac u zahtevu poziva, suprotno njegovim navodima, sud u osporenim rešenjima nije cenio njihov dokazni kvalitet, već podobnost da uopšte predstavljaju dokaze o postojanju osnovane sumnje da je upravo okrivljeni N.M. izvršio predmetno krivično delo.

Naime, konstatujući sadržaj ove pisane dokumentacije (da okrivljeni nije procesuiran pred nadležnim organima Republike I.; da je od strane upravnih organa – policijskih organa oblasti Đ. procenjen kao "opasna osoba" i potom proteran sa nacionalne teritorije Republike I. po naredbi načelnika useljeničke kancelarije oblasti Đ. od 13.10.2010. godine i da su predmeti za koje su policijski organi oblasti Đ. u zapisniku o zapleni koju okrivljeni nije potpisao naveli kao oduzete od njega, u stvari prema navodima istog zapisnika pronađeni unutar prtljažnika i kabine autobusa registarske oznake ... i jednako opisani za još dvojicu okrivljenih i to N.R. i D.D.), sud pravilno nalazi da se ona jednim delom ne može smatrati dokazom podobnim u smislu odredbi ZKP za dokazivanje činjenica u krivičnom postupku. U drugom delu predložena pisana dokumentacija mogla bi da dokazuje druge činjenice, ali ovde ne ukazuje na osnovanu sumnju da je upravo okrivljeni izvršilac inkriminisane delatnosti, već samo na prisustvo okrivljenog na određenom mestu i u određeno vreme, što znači samo nejasno podozrenje ali ne i osnovanu sumnju.

Razlozi pobijanih rešenja su jasni i neprotivrečni i Vrhovni kasacioni sud prihvata obrazloženje zašto prvostepeni sud nalazi da ponuđeni dokazi nisu dovoljni da se osnovanost optužbe protiv okrivljenog N.M. raspravi u kontradiktornom postupku na glavnom pretresu, već je bilo nužno odbacivanje optužnog akta.

Naknadno pribavljena pisana dokumentacija koju je Republički javni tužilac priložio uz zahtev nije razmatrana od strane Vrhovnog kasacionog suda jer predmet odlučivanja po ovom pravnom leku ne može uopšte biti ocena činjenica i dokaza (pogotovu ne onih koji nisu bili predmet odlučivanja u prvostepenom i drugostepenom postupku) već povreda zakona.

Nalazeći, iz iznetih razloga, da navedenim rešenjima nisu učinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. u vezi člana 274. stav 1. tačka 3. u vezi člana 441. Zakonika o krivičnom postupku, Vrhovni kasacioni sud je zahtev za zaštitu zakonitosti ocenio neosnovanim i na osnovu odredbe člana 30. stav 1. i člana 32. Zakona o uređenju sudova ("Sl. glasnika RS" 116/08) a primenom člana 24. stav 7. i na osnovu člana 424. ZKP, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar-savetnik

Predsednik veća

Mila Ristić,s.r.

sudija, Bata Cvetković,s.r.